

Svátek politické písně a tance v evropském městě kultury.

- CZ24 News | 6. března 2024

EU: Stala se věc nevidaná. Kulturním městem Evropské unie pro rok 2024 se stalo rakouské město Bad Ischl. A tam to také razantně oslavili. Už v lednu, ale takové zprávy, ty nezestárnou. Naopak, zrají a linou se kolem nebohé oběti jako parádně hladový škrtič. Úvodní oslava města kultury byla plná epileptických záchvatů, nahoty, vousatých žen a jakéhosi opaku ke slovu kultura. Holt, evropské město kultury pro rok 2024, tam slovo kultura nepatří. Jinak řečeno, Evropské město antikultury sebezbožštění a zohavení člověka jako bytosti kdysi vyšší, než je výkal zanechaný bezcitným pejskařem uprostřed chodníku.

Concerto No. 4 in F minor, Op. 8, RV 297, L'inverno, Allegro non molto (in F minor). To je sonáta Antonia Vivaldiho z jeho nejznámějšího houslového koncertu Čtvero ročních období. Je to zaslouženě notoricky známá a krásná skladba italského kněze, barokního hudebního skladatele a houslového génia. Ukazuje to vyšší, co naše kultura dokázala vyplodit. Má krásná a moudrá paní se ráda zabývala (teď už ji to přešlo) domorodými náboženstvími a kulturami. Rádi jsme se o tom hádali, dohadovali, přetlačovali se. U toho patřičně odsuzovala bílou civilizaci jako chamtivou, hamižnou a neduchovní. Na to jsem jí vždycky říkal – ukaž mi indiánského Mozarta, ukaž mi tu dokonale nádhernou hudbu, umění, tu neskonanou technologickou představivost, to snění, převedené do skutečnosti. To, že se bílá civilizace stala chamtivou a hamižnou, jí hodnotově (doufám) vyvažuje to, že se stala zároveň nedostižnou v pojetí lidského ducha a pochopení krásy jako lidského umění a jejího zachycení na plátno, notový part nebo na stránky knihy, případně na technický nákres. I Vivaldiho Čtvero ročních období je ukázkou nepřekonatelné velikosti ducha člověka.

Jenže pak přišla oslava města Bad Ischl jako Evropského města kultury pro rok 2024. A já se zakoktal. Viděl jsem prostřednictvím rakouské televize ORF zprznění. Znásilnění. Něco jako když vezme násilník tyč na nevinné dítě a vši silou za potlesku obecnstva ho mlátí a mlátí a mlátí a mlátí. Dokud nepadne na zem.

Rozezněly se úvodní něžné tony Vivaldiho sonáty. Ze stínu na pódiu vychází žena v kabátu. Vyzývavě obhlédne obecnstvo, a pak si začne kabát s příslibem rozepínat. No, s příslibem. Když kabát odhodí, stojí na jevišti před obecnstvem, na náměstí města Bad Ischl, města evropské kultury, nahá, jak ji pánbu stvořil a ona se v průběhu života v jídelně dožrala. To už se Vivaldiho jemná a krásná hudba nabírá na obrátkách. Ženština, nejspíš novodobá umělkyně, do rytmu sonáty třese stehny, ohanbí vyvalené do obecnstva, třese svými špeky, do rytmu si pohazuje se svými mléčnými žlázami. Snad na znamení zimy, protože Vivaldiho sonáta opěvuje právě zimu jako roční období. Do toho se posypává pudrem, snad na znamení padajícího sněhu.

Po dokonání znásilnění Vivaldiho sonáty vběhne na jeviště dalších několik obnažených inkluzivních jedinců a v rytmu slaboduchého disca prožijí svých několik trýznivých minut v jakýchsi záchvatech epilepsie, které mají být nejspíš tancem. Moderním zpodobněním zimy a kultury. Na jevišti přítomní nazí invalidé, černoši i jakási nebinární osoba, hezky dle progresivních standardů.

Předskokana této obskurní násilnosti dělal Conchita Wurt, rakouský zpěvák, který vyhrál kdysi Eurovizi za to, že se převlékl za ženu. I na oslavě Evropského města kultury stanul na pódiu v této své póze.

Mou pozornost nikdy nijak zvlášť nepřitahoval balet. Ale má paní, krásná a moudrá, se jednu dobu zakoukala do Sergeje Polunina. Baleťáka z Ukrajiny. Nebo z Ruska. Čert aby se v tom vyznal, odkud. Jednou jsem četl dětem pohádku před spaním. A když jsem poté připíil k sobě do pokoje, má paní zrovna sledovala Polunina na YouTube. Dala pauzu, pohovořili jsme, a když odešla, se zlým okem jsem si soka z Ukrajiny nebo z Ruska pustil. A ano, musím uznat, že ač jeho výběr doprovodné hudby byl řádně kýčovitý a nudný, jeho pohyby byly obdivuhodné. Ladné, krásné. Další dovedení krásy do vrcholné polohy a zpodobnění člověkem. To byl tanec, hodný toho označení.

Když postavím vedle Polunina onu hektickou snahu nevyломit si sanici při záchvatu padoucnice v Bad Ischl, začínám pochybovat o přičetnosti současné „kultury“. Nezměnila se na jakousi vyšeptanou sebestřednost? Oslava krásy, která se změnila na oslavu lidské ošklivosti a malosti? Takové té nízké, otlemené tuposti. Bez talentu se předvádět na jevišti jako duševní mrzák, dávat to mrzáctví na odív a očekávat za to nějaké ty dotace. Však „umělci“ křepčili na oslavách zařazení města do kolonky Evropské město kultury. Tam ten dotační roh hojnosti musel jet na tři směny.

Božítku, a to obecenstvo. Většinou v seniorských letech. Udivilo mě, proč z jejich řad nepřiletělo rajče. Jak to, že se prostě neobrátili k takovému ponížení lidské důstojnosti zády? Jak to, že se radostně, uvědoměle, soudružsky usmívali a pohupovali se do rytmu pleskání mléčných žláz? To je rakouská veřejnost už tolik otupělá, že nevidí, jak před ní už ale doslovně tančí nahý císař?

Programu progresivních nahých tanečníků a Conchitě Wurst předcházel jódlující sbor, kde účinkovaly desítky dětí. Rakouský OSPOD si tak může udělat čárečku za kulturní vyžití potomků našich jižních sousedů.

Ano, slyším ten jediný hodnověrný argument, že umění má vyvolávat debatu. A že i mě vypuštěné bohnické oddělení v Bad Ischl zvedlo ze židle. Onen kulturní zážitek tak splnil své poslání. No jo, a víte, jak bouřlivé diskuse umí vyvolat psí exkrement na chodníku?

Na rok 2028 připadl los Evropského města kultury na České Budějovice. Jsem zvědavý, s čím přijdou čeští dotační umělci. A jestli u toho budou používat lubrikační gel.

AUTOR: Štěpán Cháb

[ZDROJ](#)